04/12/24 ପ୍ରାତଃ ମୁରଲୀ ଓମ୍ ଶାନ୍ତି **“ବାପଦାଦା”** ମଧୁବନ

“ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:- ଯୋଗ ଉପରେ ହିଁ ସବୁକିଛି ନିର୍ଭର କରୁଛି, ଯୋଗ ଦ୍□ାରା ହିଁ ତୁମେ ମଧୁର ସ୍□ଭାବଯୁକ୍ତ ହୋଇଯିବ, ଯୋଗରେ ହିଁ ମାୟାର ଯୁଦ୍ଧ ଚାଲିଥାଏ ।”

ପ୍ରଶ୍ନ**:-** ଏହି ଡ୍ରାମାରେ କେଉଁ ରହସ୍ୟ ବହୁତ ବିଚାର ଯୋଗ୍ୟ ଅଟେ? ଯାହାକୁ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ହିଁ ଜାଣିଛ?

ଉତ୍ତର**:-** ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ ଡ୍ରାମାରେ ଗୋଟିଏ ପାର୍ଟ (ଅଭିନୟ) ଦୁଇଥର ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ସାରା ଦୁନିଆରେ ଯାହା ସବୁ ପାର୍ଟ ଚାଲୁଛି ତାହା ପରସ୍ପରଠାରୁ ନୂଆ ଅର୍ଥାତ୍ ଭିନ୍ନ ଅଟେ । ତୁମେ ବିଚାର କରୁଛ ଯେ ସତ୍ୟଯୁଗରୁ ନେଇ ବର୍ତ୍ତମାନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଦିନଗୁଡିକ କିପରି ବଦଳି ଚାଲିଛି । ସାରା କାର୍ଯ୍ୟକଳାପ ମଧ୍ୟ ବଦଳିଯାଉଛି । ଆତ୍ମାରେ ୫ ହଜାର ବର୍ଷର କାର୍ଯ୍ୟକଳାପର ରେକର୍ଡ ଭରି ହୋଇ ରହିଛି, ଯାହାକି କେବେ ବଦଳିପାରିବ ନାହିଁ । ଏହି ଛୋଟିଆ କଥାଟି ତୁମମାନଙ୍କ ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କାହା ବୁଦ୍ଧିରେ ଆସିପାରିବ ନାହିଁ ।

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଆତ୍ମିକ ପିତା ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ପଚାରୁଛନ୍ତି, ତୁମେ ନିଜ ଭବିଷ୍ୟତର ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ମୁଖ, ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ଶରୀର ଦେଖୁଛ? ଏହା ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ସଂଗମଯୁଗ ଅଟେ ନା । ତୁମେମାନେ ଅନୁଭବ କରୁଛ ଯେ ଆମେ ପୁଣି ନୂଆ ଦୁନିଆ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଏମାନଙ୍କ ବଂଶାବଳୀକୁ ଯିବୁ, ଯାହାକୁ ସୁଖଧାମ କୁହାଯାଉଛି । ସେଠାକୁ ଯିବା ନିମନ୍ତେ ହିଁ ତୁମେ ଏବେ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ହେଉଛ । ବସି-ବସି ଏହି ବିଚାର ଆସିବା ଉଚିତ୍ । ବିଦ୍ୟାର୍ଥୀମାନେ ପଢିବା ସମୟରେ ତାଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ନିଶ୍ଚୟ ରହିଥାଏ - କାଲି ଆମେ ଏହିପରି ହେବୁ, ସେହିପରି ତୁମେ ମଧ୍ୟ ଯେତେବେଳେ ଏଠାରେ ବସୁଛ ଜାଣୁଛ ଯେ ଆମେ ବିଷ୍ଣୁଙ୍କର ବଂଶାବଳୀକୁ ଯିବୁ । ତୁମର ବୁଦ୍ଧି ଏବେ ଅଲୌକିକ ହୋଇଛି । ଆଉ କୌଣସି ମନୁଷ୍ୟଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ଏହି କଥା ରମଣ କରୁ ନ ଥିବ । ଏହା କୌଣସି ସାଧାରଣ ସତସଙ୍ଗ ନୁହେଁ । ଏଠାରେ ବସିଛ, ଜାଣୁଛ ଯେ ସତ୍ୟ ପିତା ଯାହାଙ୍କୁ ଶିବ କହୁଛନ୍ତି ଆମେ ତାଙ୍କ ସଙ୍ଗରେ ବସିଛୁ । ଶିବବାବା ହିଁ ରଚୟିତା ଅଟନ୍ତି, ସେ ହିଁ ରଚନାର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତକୁ ଜାଣିଛନ୍ତି । ସେ ହିଁ ଏହି ଜ୍ଞାନ ଦେଉଛନ୍ତି । ଯେପରି କାଲିର କଥା ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ଏଠାରେ ତୁମେମାନେ ବସିଛ, ତୁମର ଏ କଥା ମନେ ଥିବ ନା - ଆମେ ଏଠାକୁ ନବଯୌବନ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ଆସିଛୁ ଅର୍ଥାତ୍ ଏହି ଶରୀର ବଦଳାଇ ଏପରି ଦୈବୀ ଶରୀର ନେବା ପାଇଁ ଆସିଛୁ । ଆତ୍ମା କହୁଛି ଏହା ମୋର ତମଃପ୍ରଧାନ ପୁରୁଣା ଶରୀର ଅଟେ । ଏହାକୁ ବଦଳାଇ ଦୈବୀ ଶରୀର ଧାରଣ କରିବାକୁ ହେବ । ଏହା ତୁମର କେତେ ସହଜ ଲକ୍ଷ୍ୟ ଏବଂ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ଅଟେ । ପଢାଉଥିବା ଶିକ୍ଷକ ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ପଢୁଥିବା ଛାତ୍ରଙ୍କ ମାନଙ୍କଠାରୁ ହୋସିଆର (ଦକ୍ଷ) ହୋଇଥିବେ ନା । ସିଏ ତୁମମାନଙ୍କୁ ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି, ଭଲ କର୍ମ ମଧ୍ୟ ଶିଖାଉଛନ୍ତି । ଏବେ ତୁମେମାନେ ଜାଣୁଛ, ଆମକୁ ସର୍ବୋଚ୍ଚ ଭଗବାନ ପାଠ ପଢାଉଛନ୍ତି ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ଦେବୀ ଦେବତା ହିଁ କରାଇବେ । ଏହି ପାଠପଢା ନୂଆ ଦୁନିଆ ପାଇଁ ଉଦ୍ଦିଷ୍ଟ । ଆଉ କାହାକୁ ନୂଆ ଦୁନିଆ ବିଷୟରେ କିଛି ହେଲେ ଜଣାନାହିଁ । ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ନୂଆ ଦୁନିଆର ମାଲିକ ଥିଲେ । ଦେବୀ-ଦେବତାମାନେ ମଧ୍ୟ କ୍ରମାନୁସାରେ ହୋଇଥିବେ ନା । ସମସ୍ତେ ତ ସମାନ ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ କାରଣ ରାଜଧାନୀ ସ୍ଥାପନା ହେଉଛି ନା । ଏହି ଚିନ୍ତନ ତୁମମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ସର୍ବଦା ଚାଲିବା ଉଚିତ୍ । ଆମେ ଆତ୍ମା ଏବେ ପତିତରୁ ପାବନ ହେବା ପାଇଁ ପାବନ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଛୁ । ଆତ୍ମା ନିଜର ମିଠା ବାବାଙ୍କୁ ହିଁ ମନେ ପକାଉଛି । ବାବା ନିଜେ କହୁଛନ୍ତି ତୁମେ ମୋତେ ମନେ ପକାଇବା ଦ୍□ାରା ପବିତ୍ର ସତ୍ତ୍□ପ୍ରଧାନ ହୋଇଯିବ । ତେବେ ସବୁର ଆଧାର ଯୋଗର ଯାତ୍ରା ଉପରେ ନିର୍ଭର କରୁଛି । ବାବା ନିଶ୍ଚିତ ପଚାରିବେ - ପିଲାମାନେ, ମୋତେ କେତେ ସମୟ ମନେ ପକାଉଛ? ଯୋଗର ଯାତ୍ରାରେ ହିଁ ମାୟାର ଯୁଦ୍ଧ ଚାଲେ । ତୁମେମାନେ ଯୁଦ୍ଧକୁ ମଧ୍ୟ ଜାଣିଛ । ଏହା ଯାତ୍ରା ନୁହେଁ କିନ୍ତୁ ଯେପରିକି ଲଢେଇ ଅଟେ, ଏଥିରେ ହିଁ ବହୁତ ସାବଧାନ ହୋଇ ରହିବାକୁ ପଡିବ । ଜ୍ଞାନରେ ମାୟାର ତୋଫାନ ଆଦିର କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । ପିଲାମାନେ ମଧ୍ୟ କହୁଛନ୍ତି ବାବା ଆମେ ଆପଣଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଛୁ କିନ୍ତୁ ମାୟାର ଗୋଟିଏ ତୋଫାନ ଆସିଲେ ତଳକୁ ପକାଇ ଦେଉଛି । ଦେହ-ଅଭିମାନ ହେଲା ପ୍ରଥମ ନମ୍ବର ତୋଫାନ । ପୁଣି ରହିଛି କାମ, କ୍ରୋଧ, ଲୋଭ, ମୋହର ତୋଫାନ । ପିଲାମାନେ କହୁଛନ୍ତି - ବାବା ଆମେ ଆପଣଙ୍କ ସ୍ମୃତିରେ ରହିବା ପାଇଁ ବହୁତ ଚେଷ୍ଟା କରୁଛୁ ଯେପରି କୌଣସି ବିଘ୍ନ ନ ଆସୁ ତଥାପି ତୋଫାନ ଆସିଯାଉଛି । କେବେ କ୍ରୋଧର, କେବେ ଲୋଭର ତୋଫାନ ଆସୁଛି । କେତେକ କହୁଛନ୍ତି ବାବା ଆଜି ମୋର ଅବସ୍ଥା ବହୁତ ଭଲ ରହିଲା, ସାରା ଦିନ ଭିତରେ କୌଣସି ତୋଫାନ ଆସିଲା ନାହିଁ । ବହୁତ ଖୁସିରେ ରହିଲି । ବାବାଙ୍କୁ ବହୁତ ସ୍ନେହର ସହିତ ମନେ ପକାଇଲି । ସ୍ନେହରେ ଆଖିରେ ଲୁହ ମଧ୍ୟ ଆସିଗଲା । ବାବାଙ୍କ ସ୍ମୃତି ଦ୍□ାରା ହିଁ ବହୁତ ମିଠା ହୋଇଯିବ ।

ଏ କଥା ମଧ୍ୟ ଜାଣୁଛ ଆମେ ମାୟାଠାରୁ ହାରିଯାଇ କେଉଁଠି ଆସି ପହଞ୍ଚିଛୁ । ଏ କଥା କ'ଣ କେହି ବୁଝିଲେଣି । ମନୁଷ୍ୟ ତ ଲକ୍ଷ ଲକ୍ଷ ବର୍ଷ ଅଥବା ପରମ୍ପରା ବୋଲି କହି ଦେଉଛନ୍ତି । ତୁମେମାନେ କହୁଛ, ଆମେ ପୁନର୍ବାର ଏବେ ମନୁଷ୍ୟରୁ ଦେବତା ହେବାକୁ ଯାଉଛୁ । ଏହି ଜ୍ଞାନ ବାବା ହିଁ ଆସି ଦେଉଛନ୍ତି । ବିଚିତ୍ର ବାବା ହିଁ ବିଚିତ୍ର ଜ୍ଞାନ ଦେଉଛନ୍ତି । ତେବେ ବିଚିତ୍ର ତ ନିରାକାରଙ୍କୁ ହିଁ କୁହାଯାଉଛି । ନିରାକାର କିପରି ଏହି ଜ୍ଞାନ ଦେଉଛନ୍ତି । ବାବା ନିଜେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ମୁଁ କିପରି ଏହି ଶରୀରରେ ଆସୁଛି । ତଥାପି ମନୁଷ୍ୟ

ଦ୍□ନ୍ଦ୍□ରେ ପଡୁଛନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି କ'ଣ ଏହି ଗୋଟିଏ ଶରୀରରେ ଆସିବେ! କିନ୍ତୁ ଡ୍ରାମାରେ ଏହି ଶରୀର ନିମିତ୍ତ ହୋଇଛି । ଏଥିରେ କୌଣସି ପରିବର୍ତ୍ତନ ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଏ କଥା କେବଳ ତୁମେମାନେ ହିଁ ବୁଝୁଛ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଉଛ । ଆତ୍ମା ହିଁ ପାଠ ପଢୁଛି । ଆତ୍ମା ହିଁ ଶିଖୁଛି ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ଶିଖାଉଛି । ଆତ୍ମା ସବୁଠାରୁ ମୂଲ୍ୟବାନ ଅଟେ । ଆତ୍ମା ଅବିନାଶୀ । କେବଳ ଶରୀର ବିନାଶ ହୋଇଯାଉଛି । ଆମେ ଆତ୍ମାମାନେ ନିଜର ପରମପିତା ପରମାତ୍ମାଙ୍କଠାରୁ ରଚୟିତା ଓ ରଚନାର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତ ୮୪ ଜନ୍ମର ଜ୍ଞାନ ନେଉଛୁ । ଜ୍ଞାନ କିଏ ନେଉଛି? ଆମେ ଆତ୍ମାମାନେ । ତୁମେ ଆତ୍ମାମାନେ ହିଁ ଜ୍ଞାନର ସାଗର ବାବାଙ୍କ ଦ୍□ାରା ବ୍ରହ୍ମଲୋକ ଏବଂ ସୂକ୍ଷ୍ମଲୋକକୁ ଜାଣୁଛ । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି ଯେ ଆମେ ନିଜକୁ ଆତ୍ମା ଭାବିବା ଉଚିତ୍ । ମନୁଷ୍ୟମାନେ ତ ନିଜକୁ ଶରୀର ବୋଲି ଭାବି ଓଲଟା ଲଟକି ରହିଛନ୍ତି । ଗାୟନ ରହିଛି ଆତ୍ମା ସତ୍, ଚିତ୍, ଆନନ୍ଦ ସ୍□ରୂପ ଅଟେ । ପରମାତ୍ମାଙ୍କର ସବୁଠାରୁ ଅଧିକ ମହିମା ରହିଛି । ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କର ଦେଖ କେତେ ମହିମା କରାଯାଉଛି । ସିଏ ହିଁ ଦୁଃଖହର୍ତ୍ତା, ସୁଖକର୍ତ୍ତା ଅଟନ୍ତି । ମଶା ମାଛିଙ୍କର ତ ଏତେ ମହିମା କରାଯିବ ନାହିଁ ଯେ ସେମାନେ ଦୁଃଖହର୍ତ୍ତା, ସୁଖକର୍ତ୍ତା, ଜ୍ଞାନର ସାଗର ଅଟନ୍ତି । ନାଁ, ଏହା ହେଉଛି ବାବାଙ୍କର ମହିମା । ତୁମେ ପିଲାମାନେ ମଧ୍ୟ ମାଷ୍ଟର ଦୁଃଖହର୍ତ୍ତା, ସୁଖକର୍ତ୍ତା ଅଟ । ତୁମମାନଙ୍କ ଭିତରେ ମଧ୍ୟ ଏହି ଜ୍ଞାନ ନ ଥିଲା, ଯେପରି ପିଲାଳିଆ ବୁଦ୍ଧି ଥିଲା । ଛୋଟ ପିଲାମାନଙ୍କ ପାଖରେ ଜ୍ଞାନ ନ ଥାଏ କି କୌଣସି ଅବଗୁଣ ମଧ୍ୟ ନ ଥାଏ, ସେଥିପାଇଁ ତାଙ୍କୁ ମହାତ୍ମା କୁହାଯାଏ, କାହିଁକି ନା ପବିତ୍ର ଅଟନ୍ତି । ଯେତେ ଛୋଟ ପିଲା ସେତେ ନମ୍ବର□ାନ ଫୁଲ ହୋଇଥା'ନ୍ତି । ବିଲ୍‌କୁଲ୍ ଯେପରି କର୍ମାତୀତ ଅବସ୍ଥା । କର୍ମ-ଅକର୍ମ-ବିକର୍ମ କିଛି ମଧ୍ୟ ଜାଣି ନ ଥାନ୍ତି, ସେଥିପାଇଁ ସେ ଫୁଲ ସଦୃଶ ହୋଇଥା'ନ୍ତି । ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଆକର୍ଷିତ କରିଥା'ନ୍ତି । ଯେପରି ଏକମାତ୍ର ବାବା ହିଁ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଆକର୍ଷିତ କରୁଛନ୍ତି । ବାବା ଆସିଛନ୍ତି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଆକର୍ଷିତ କରି ସୁଗନ୍ଧଯୁକ୍ତ ଫୁଲ କରାଇବା ପାଇଁ । କେହି ତ କଣ୍ଟାକୁ କଣ୍ଟା ହୋଇ ରହିଯାଉଛନ୍ତି । ୫ ବିକାରରେ ବଶୀଭୂତ ହୋଇଥିବା ଆତ୍ମାକୁ କଣ୍ଟା ବୋଲି କୁହାଯାଏ । ଦେହ-ଅଭିମାନ ହେଉଛି ନମ୍ବର□ାନ କଣ୍ଟା, ଯାହା ଦ୍□ାରା ଅନ୍ୟ କଣ୍ଟାମାନଙ୍କର ଜନ୍ମ ହେଉଛି । କଣ୍ଟାର ଜଙ୍ଗଲ ବହୁତ ଦୁଃଖ ଦେଇଥାଏ । ଜଙ୍ଗଲରେ ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରର କଣ୍ଟା ଥାଏ ନା ସେଥିପାଇଁ ଏହାକୁ ଦୁଃଖଧାମ କୁହାଯାଉଛି । ନୂଆ ଦୁନିଆରେ କଣ୍ଟା ରହିବ ନାହିଁ ସେଥିପାଇଁ ତାକୁ ସୁଖଧାମ କୁହାଯାଉଛି । ଶିବବାବା ଫୁଲର ବଗିଚା ଲଗାଉଛନ୍ତି, ରାବଣ କଣ୍ଟାର ଜଙ୍ଗଲ ଲଗାଉଛି । ସେଥିପାଇଁ ରାବଣକୁ କଣ୍ଟାର ଝାଟି ଦ୍□ାରା ଜଳାଉଛନ୍ତି ଏବଂ ବାବାଙ୍କ ଉପରେ ଫୁଲ ଚଢାଉଛନ୍ତି । ଏହି କଥାକୁ କେବଳ ବାବା ଜାଣିଛନ୍ତି ଓ ପିଲାମାନେ ଜାଣିଛନ୍ତି ଆଉ କେହି ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି ।

ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ - ଡ୍ରାମାରେ ଗୋଟିଏ ପାର୍ଟ ଦୁଇଥର ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ବୁଦ୍ଧିରେ ଅଛି ସାରା ଦୁନିଆରେ ଯେଉଁ ପାର୍ଟ ଚାଲୁଛି ତାହା ପରସ୍ପରଠାରୁ ଅଲଗା ଅଟେ । ବିଚାର କର ସତ୍ୟଯୁଗରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ବର୍ତ୍ତମାନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ କିପରି ଦିନ ବଦଳି ଚାଲିଛି । ସାରା ଚାଲିଚଳଣି ହିଁ ବଦଳିଯାଉଛି । ୫ ହଜାର ବର୍ଷର ଚାଲିଚଳଣିର ରେକର୍ଡ ଆତ୍ମାରେ ଭରି ହୋଇ ରହିଛି । ଯାହା କେବେ ବଦଳି ପାରିବ ନାହିଁ । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଆତ୍ମାରେ ନିଜସ୍□ ପାର୍ଟ ଭରି ହୋଇ ରହିଛି । ଏହି ଛୋଟ କଥା ମଧ୍ୟ କାହାରି ବୁଦ୍ଧିରେ ଆସୁନାହିଁ । ଏହି ଡ୍ରାମାର ଅତୀତ, ବର୍ତ୍ତମାନ ଓ ଭବିଷ୍ୟତକୁ ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ । ଏହା ତୁମର ସ୍କୁଲ ଅଟେ ନା । ଏଠାରେ ପବିତ୍ର ହୋଇ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇବାର ପାଠ ବାବା ପଢାଉଛନ୍ତି । ଏକଥା କେବେ ଚିନ୍ତା କରିଥିଲ କି ବାବା ଆସି ଏପରି ପତିତରୁ ପାବନ ହେବାର ପାଠ ପଢାଇବେ! ଏହି ପାଠପଢା ଦ୍□ାରା ହିଁ ଆମେ ବିଶ୍□ର ମାଲିକ ହେବୁ! ଭକ୍ତିମାର୍ଗର ପୁସ୍ତକ ହିଁ ଅଲଗା, ତାକୁ କେବେ ଜ୍ଞାନ କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ଜ୍ଞାନ ବିନା ସଦ୍‌ଗତି କିପରି ହେବ? ବାବାଙ୍କ ବିନା ଜ୍ଞାନ କେଉଁଠାରୁ ଆସିବ ଯାହା ଦ୍□ାରା ସଦ୍‌ଗତି ହେବ । ତୁମେମାନେ ଯେତେବେଳେ ସଦ୍‌ଗତିରେ ଥିବ ସେତେବେଳେ କ'ଣ ଭକ୍ତି କରିବ? ନାଁ, ସେଠାରେ ଅପାର ସୁଖ ରହିଛି, ଭକ୍ତି କାହିଁକି କରିବ? ଏହି ଜ୍ଞାନ ଏବେ ହିଁ ତୁମକୁ ମିଳୁଛି । ସମସ୍ତ ଜ୍ଞାନ ଆତ୍ମାରେ ରହୁଛି । ଆତ୍ମାର କୌଣସି ଧର୍ମ ନ ଥାଏ । ଆତ୍ମା ଯେତେବେଳେ ଶରୀର ଧାରଣ କରେ ସେତେବେଳେ କୁହନ୍ତି ଏମାନେ ଏହି-ଏହି ଧର୍ମର ଅଟନ୍ତି । ତେବେ ଆତ୍ମାର ଧର୍ମ କ'ଣ? ପ୍ରଥମ କଥା ହେଲା - ଆତ୍ମା ବିନ୍ଦୁ ସଦୃଶ, ଶାନ୍ତ ସ୍□ରୂପ ସିଏ ଶାନ୍ତିଧାମରେ ହିଁ ରହିଥାଏ ।

ବର୍ତ୍ତମାନ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ସମସ୍ତ ପିଲାମାନଙ୍କର ବାବାଙ୍କ ଉପରେ ଅଧିକାର ରହିଛି । ଅନେକ ସନ୍ତାନ ଅଛନ୍ତି ଯିଏକି ଅନ୍ୟ ଅନ୍ୟ ଧର୍ମକୁ ପରିବର୍ତ୍ତିତ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ସେମାନେ ପୁଣି ସେଥିରୁ ବାହାରି ନିଜର ପ୍ରକୃତ ଧର୍ମକୁ ପଳାଇ ଆସିବେ । ଯେଉଁମାନେ ଦେବୀ-ଦେବତା ଧର୍ମ ଛାଡି ଅନ୍ୟ ଧର୍ମକୁ ଚାଲି ଯାଇଛନ୍ତି ସେହି ଆତ୍ମାମାନେ ଫେରି ନିଜ ସ୍ଥାନକୁ ଆସିଯିବେ । ତୁମକୁ ପ୍ରଥମେ-ପ୍ରଥମେ ତ ବାବାଙ୍କର ପରିଚୟ ଦେବାକୁ ହେବ । ଏହି କଥାରେ ହିଁ ସମସ୍ତେ ଦ୍□ନ୍ଦ୍□ରେ ପଡିଛନ୍ତି । ତୁମେମାନେ ଜାଣିଛ ଏବେ ଆମକୁ କିଏ ପଢାଉଛନ୍ତି? ବେହଦର ବାବା । କୃଷ୍ଣ ତ ଦେହଧାରୀ ଅଟନ୍ତି, ୟାଙ୍କୁ (ବ୍ରହ୍ମାବାବାଙ୍କୁ) ମଧ୍ୟ ଦାଦା କୁହାଯାଉଛି । ତୁମେ ସମସ୍ତେ ଭାଇ-ଭାଇ ଅଟ ନା । ପୁଣି ପଦ ପଦବୀର କଥା ରହିଛି । ଭାଇର ଶରୀର କିପରି ଓ ଭଉଣୀଙ୍କର ଶରୀର କିପରି । ଆତ୍ମା ତ ଛୋଟ ତାରକା ସଦୃଶ ଅଟେ । ଏତେ ସବୁ ଜ୍ଞାନ ଛୋଟ ତାରକା ମଧ୍ୟରେ ରହୁଛି । ଶରୀର ବିନା ତାରକା କଥା ମଧ୍ୟ କହିପାରିବ ନାହିଁ । ତାରକାଟିକୁ ପାର୍ଟ କରିବା ପାଇଁ ଏତେ ଢେର କର୍ମେନ୍ଦ୍ରିୟ ମିଳିଛି । ତୁମ ତାରକାମାନଙ୍କର ଦୁନିଆ ହିଁ ଅଲଗା ଅଟେ । ଆତ୍ମା ଏଠାକୁ ଆସି ପୁଣି ଶରୀର ଧାରଣ କରୁଛି । ଶରୀର ଛୋଟ ବଡ ହୋଇଥାଏ । ଆତ୍ମା ହିଁ ନିଜର ପିତାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଛି । ତାହା ପୁଣି ଯେତେବେଳ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଶରୀରରେ ରହିଥିବ । ଘରେ ଆତ୍ମା ବାବାଙ୍କୁ କେବେ ମନେ ପକାଇପାରିବ କି? ନାଁ । ସେଠାରେ କିଛି ବି ଜଣାପଡିବ ନାହିଁ - ଆମେ କେଉଁଠାରେ ଅଛୁ! ଆତ୍ମା ଏବଂ ପରମାତ୍ମା ଉଭୟ ଯେତେବେଳେ ଶରୀରରେ ରହୁଛନ୍ତି ସେତେବେଳେ ଆତ୍ମା

ଓ ପରମାତ୍ମାଙ୍କର ମେଳା କୁହାଯାଉଛି । ଗାୟନ ମଧ୍ୟ ରହିଛି ଆତ୍ମା ଏବଂ ପରମାତ୍ମା ଅଲଗା ରହିଲେ ବହୁକାଳ.... କେତେ ସମୟ ଅଲଗା ରହିଲେ? ମନେ ପଡୁଛି - କେତେ ସମୟ ଅଲଗା ରହିଲେ? ସେକେଣ୍ଡ ସେକେଣ୍ଡ ଅତିକ୍ରମ କରି କରି ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ବିତିଗଲା । ପୁଣି ୧ ନମ୍ବରରୁ ଆରମ୍ଭ କରିବାକୁ ପଡିବ, ଏହା ହେଉଛି ସଠିକ୍ ହିସାବ । ଏବେ ଯଦି ତୁମକୁ କେହି ପଚାରନ୍ତି ଯେ ଇଏ କେବେ ଜନ୍ମ ନେଇଥିଲେ? ତେବେ ତୁମେମାନେ ସଠିକ୍ ଭାବରେ କହିପାରିବ । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣ ହିଁ ପ୍ରଥମ ନମ୍ବରରେ ଜନ୍ମ ନିଅନ୍ତି । ଶିବଙ୍କ ଜନ୍ମର ତ ମିନିଟ୍ ସେକେଣ୍ଡ କିଛି ବାହାର କରିପାରିବ ନାହିଁ । କୃଷ୍ଣଙ୍କ ନିମନ୍ତେ ତିଥି-ତାରିଖ, ମିନିଟ୍, ସେକେଣ୍ଡ ବାହାର କରିପାରିବ । ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ଘଡିରେ ଫରକ ହୋଇପାରେ । କିନ୍ତୁ ଶିବବାବାଙ୍କ ଅବତରଣରେ ତ ବିଲ୍‌କୁଲ୍ ଫରକ ପଡିପାରିବ ନାହିଁ । ଜଣାପଡି ନ ଥାଏ ଯେ କିଏ କେବେ ଆସିଥିଲେ? ଏପରି ମଧ୍ୟ ନୁହେଁ ଯେ ସାକ୍ଷାତ୍କାର ହେଲା ତେବେ ଯାଇ ଆସିଲେ । ନାଁ, ଅନ୍ଦାଜ ଲଗାଇପାରିବ । ମିନିଟ୍ ସେକେଣ୍ଡର ହିସାବ କହିପାରିବୁ ନାହିଁ । ତାଙ୍କର ଅବତରଣ ମଧ୍ୟ ଅଲୌକିକ ଅଟେ, ସେ ବେହଦର ରାତ୍ରି ସମୟରେ ଆସୁଛନ୍ତି । ବାକି ଆଉ ଯେତେ ଆତ୍ମାଙ୍କର ଅବତରଣ ହେଉଛି, ସେ ସବୁ ଜଣାପଡିଯାଉଛି । ଆତ୍ମା ଶରୀରରେ ପ୍ରବେଶ କରୁଛି । ଛୋଟ ଶରୀର ଧାରଣ କରୁଛ ପୁଣି ଧିରେ ଧିରେ ବଡ ହେଉଛି । ଶରୀର ସହିତ ଆତ୍ମା ମଧ୍ୟ ବାହାରକୁ ଆସିଥାଏ । ଏ ସବୁ କଥାର ବିଚାର ସାଗର ମନ୍ଥନ କରିବା ସହିତ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ବୁଝାଇବାକୁ ହେବ । କେତେ ଢେର ମନୁଷ୍ୟ ଅଛନ୍ତି, ଜଣେ ଅନ୍ୟ ଜଣଙ୍କ ସହିତ ମିଶିପାରିବେ ନାହିଁ । ଏହା କେତେ ବଡ ନାଟ୍ୟ ମଞ୍ଚ ଅଟେ । ଯେପରି ଏକ ବଡ ହଲ୍ ଅଟେ, ଯେଉଁଠି ବେହଦର ନାଟକ ଚାଲୁଛି ।

ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଏଠାକୁ ଆସୁଛ ନରରୁ ନାରାୟଣ ହେବା ପାଇଁ, ବାବା ଯେଉଁ ନୂଆ ସୃଷ୍ଟି ରଚନା କରୁଛନ୍ତି ସେଥିରେ ଉଚ୍ଚପଦ ନେବା ପାଇଁ । ବାକି ଏହି ଯେଉଁ ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ରହିଛି ତାହା ତ ବିନାଶ ହୋଇଯିବ । ବାବାଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ନୂଆ ଦୁନିଆର ସ୍ଥାପନ ହେଉଛି । ବାବାଙ୍କୁ ପୁଣି ପାଳନା ମଧ୍ୟ କରିବାକୁ ପଡିବ । ତେବେ ନିଶ୍ଚିତ ଯେତେବେଳେ ଏହି ଶରୀର ଛାଡିବେ ସେତେବେଳେ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ନୂଆ ଶରୀର ନେଇ ପାଳନା କରିବେ । ତା' ପୂର୍ବରୁ ଏହି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆର ବିନାଶ ମଧ୍ୟ ହେବ । ଏହି ସଂସାରରେ ତ ନିଆଁ ଲାଗିବ । କେବଳ ଭାରତ ହିଁ ରହିବ, ବାକି ସବୁ ଖଲାସ ହୋଇଯିବ । ଭାରତରେ ମଧ୍ୟ ଅଳ୍ପ ରହିବେ । ତୁମେମାନେ ଏବେ ମେହନତ କରୁଛ, ବିନାଶ ପରେ ଯେପରି ଦଣ୍ଡଭୋଗ ନ କରୁ । ଯଦି ବିକର୍ମ ବିନାଶ ନ ହେବ ତେବେ ଦଣ୍ଡ ମଧ୍ୟ ପାଇବ ଓ ପଦ ମଧ୍ୟ ମିଳିବ ନାହିଁ । ତୁମକୁ ଯଦି କେହି ପଚାରୁଛନ୍ତି ତୁମେ କାହା ପାଖକୁ ଯାଉଛ? ତେବେ କୁହ, ଶିବବାବାଙ୍କ ପାଖକୁ, ଯିଏ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଶରୀରରେ ଆସିଛନ୍ତି । ଇଏ ବ୍ରହ୍ମା ଅଟନ୍ତି, ଶିବ ନୁହଁନ୍ତି । ଯେତେ ବାବାଙ୍କୁ ଜାଣିବ ସେତେ ବାବାଙ୍କ ସାଥିରେ ସ୍ନେହ ମଧ୍ୟ ରହିବ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ପିଲାମାନେ ତୁମେ ଆଉ କାହାକୁ ସ୍ନେହ କର ନାହିଁ, ଅନ୍ୟ ସମସ୍ତଙ୍କ ଠାରୁ ସ୍ନେହ ତୁଟାଇ ଜଣଙ୍କ ସହିତ ଯୋଡ । ଯେପରି ପ୍ରେମିକା ପ୍ରେମିକ ଥାନ୍ତି ନା । ଏହା ମଧ୍ୟ ସେହିପରି ଅଟେ । ୧୦୮ ପ୍ରକୃତ ପ୍ରେମିକା ହେଉଛନ୍ତି, ସେଥିରୁ ମଧ୍ୟ ୮ ଜଣ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ହେଉଛନ୍ତି । ୮ ର ମଧ୍ୟ ମାଳା ହୋଇଥାଏ ନା । ୯ ରତ୍ନର ଗାୟନ ରହିଛି । ୮ଟି ଦାନା, ନବମ ହେଲେ ବାବା । ମୁଖ୍ୟ ହେଉଛନ୍ତି ୮ ଜଣ ଦେବୀ-ଦେବତା, ପୁଣି ତ୍ରେତାଯୁଗର ଶେଷରେ ୧୬୧୦୮ ରାଜକୁମାର ରାଜକୁମାରୀଙ୍କର କୁଟୁମ୍ବ ହେବ । ବାବା ତ ହାତରେ ସ୍ୱର୍ଗ ଦେଖାଉଛନ୍ତି । ତୁମର ନିଶା ରହୁଛି ଯେ ଆମେ ତ ସୃଷ୍ଟିର ମାଲିକ ହେଉଛୁ । ବାବାଙ୍କ ସହିତ ଏହିପରି ସୌଦା କରିବାକୁ ପଡିବ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି କେହି କ୍ୱଚିତ୍ ବେପାରୀ ହିଁ ଏହି ସୌଦା କରିପାରିବ । ଏପରି ବ୍ୟାପାରୀ କେଉଁଠି ଅଛନ୍ତି । ତେଣୁ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଏହି ଉଦ୍ଦୀପନାରେ ରୁହ ଯେ ଆମେ ବାବାଙ୍କ ନିକଟକୁ ଯାଉଛୁ । ଉପରେ ବାବା ହିଁ ରୁହନ୍ତି । ଦୁନିଆର ଲୋକମାନେ ଜାଣିନାହାଁନ୍ତି ତେଣୁ ସେମାନେ କହୁଛନ୍ତି ଭଗବାନ ତ ଅନ୍ତିମ ସମୟରେ ଆସିବେ । ବର୍ତ୍ତମାନ ସେହି କଳିଯୁଗର ଅନ୍ତିମ ସମୟ ଅଟେ । ସେହି ଗୀତା, ମହାଭାରତର ସମୟ ଅଟେ, ସେହି ଯାଦବମାନେ ଯିଏକି ମୁଷଳ ବାହାର କରୁଛନ୍ତି ଏବଂ ସେହି କୌରବମାନଙ୍କର ରାଜ୍ୟ ଚାଲିଛି ଓ ତୁମେ ପାଣ୍ଡବମାନେ ଉପସ୍ଥିତ ରହିଛ ।

ତୁମେ ପିଲାମାନେ ଘରେ ବସି ଏବେ ନିଜର ରୋଜଗାର କରୁଛ । ଘରେ ବସି ବସି ଭଗବାନ ମିଳିଛନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି କି ନିଜର ରୋଜଗାର କରିନିଅ । ଏହି ହୀରାତୁଲ୍ୟ ଜୀବନ ହିଁ ଅମୂଲ୍ୟ ବୋଲି ଗାୟନ ରହିଛି । ଏବେ ଏହାକୁ କଉଡି ବଦଳରେ ହରାଅ ନାହିଁ । ଏବେ ତୁମେ ସାରା ଦୁନିଆକୁ ରାମରାଜ୍ୟ କରୁଛ । ତୁମମାନଙ୍କୁ ଶିବଙ୍କଠାରୁ ଶକ୍ତି ମିଳୁଛି । ବାକି ଆଜିକାଲି ଅନେକଙ୍କର ଅକାଳମୃତ୍ୟୁ ମଧ୍ୟ ହୋଇଯାଉଛି । ବାବା ବୁଦ୍ଧିର ତାଲା ଖୋଲୁଛନ୍ତି ଓ ମାୟା ବୁଦ୍ଧିର ତାଲା ବନ୍ଦ କରି ଦେଉଛି । ଏବେ ତୁମ ମାତାମାନଙ୍କୁ ହିଁ ଜ୍ଞାନର କଳସ ମିଳିଛି । ସିଏ ହିଁ ଅବଳାମାନଙ୍କୁ ବଳ ଦେଉଛନ୍ତି । ଏହା ହିଁ ଜ୍ଞାନ ଅମୃତ ଅଟେ । ଶାସ୍ତ୍ରର ଜ୍ଞାନକୁ କେବେ ଅମୃତ କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ଆଚ୍ଛା—

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହ ସମ୍ପନ୍ନ ଶୁଭେଚ୍ଛା ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର **:—**

(୧) ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କର ଆକର୍ଷଣରେ ରହି ସୁଗନ୍ଧଯୁକ୍ତ ଫୁଲ ହେବାକୁ ପଡିବ । ନିଜର ମିଠା ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଇ ଦେହ-ଅଭିମାନ ରୂପୀ କଣ୍ଟାକୁ ଜଳାଇ ଦେବାକୁ ହେବ ।

(୨) ଏହି ହୀରା ତୁଲ୍ୟ ଜନ୍ମରେ ଅବିନାଶୀ ରୋଜଗାର ଜମା କରିବାକୁ ହେବ, କଉଡି ବଦଳରେ ଏହାକୁ ହରାଇବାର ନାହିଁ । ଏକମାତ୍ର ବାବାଙ୍କ ସହିତ ପ୍ରକୃତ ସ୍ନେହ ରଖିବାକୁ ହେବ ଏବଂ ସେହି ଜଣଙ୍କର ହିଁ ସଙ୍ଗରେ ରହିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ**:-** ବ୍ରାହ୍ମଣ ଜୀବନରେ ସର୍ବଦା ଖୁସି ରୂପକ ଭୋଜନ କରୁଥିବା ଏବଂ ଖୁସି ବାଣ୍ଟୁଥିବା ସୌଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ଆତ୍ମା ହୁଅ । ଏହି ଦୁନିଆରେ ତୁମ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କ ଭଳି ସୌଭାଗ୍ୟଶାଳୀ କେହି ବି ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ କାହିଁକି ନା ଏହି ଜୀବନରେ ହିଁ ତୁମମାନଙ୍କୁ ବାପଦାଦାଙ୍କର ହୃଦୟ ସିଂହାସନ ପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଛି । ସର୍ବଦା ନିଜେ ଖୁସି ରୂପକ ଭୋଜନ କରୁଛ ଏବଂ ଅନ୍ୟମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ ବାଣ୍ଟୁଛ । ଏହି ସମୟରେ ତୁମେମାନେ ଚିନ୍ତାମୁକ୍ତ ସମ୍ରାଟ ମଧ୍ୟ ଅଟ, କାରଣ ଏଭଳି ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ଜୀବନ ସାରା କଳ୍ପ ଭିତରେ ଅନ୍ୟ କୌଣସି ଯୁଗରେ ମିଳି ନ ଥାଏ । ଯଦିଓ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ତୁମେମାନେ ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ରହିବ କିନ୍ତୁ ସେଠାରେ ଚିନ୍ତାଗ୍ରସ୍ତ ସ୍ଥିତିର ଏବଂ ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ସ୍ଥିତିର ଜ୍ଞାନ ନ ଥିବ । ଏବେ ତୁମ ଭିତରେ ଜ୍ଞାନ ଅଛି ସେଥିପାଇଁ ଅନ୍ତରରୁ ବାହାରୁଛି - ମୋ ଭଳି ସୌଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ଆଉ କେହି ନାହିଁ ।

ସ୍ଲୋଗାନ**:-** ସଂଗମଯୁଗର ସ୍□ରାଜ୍ୟ ଅଧିକାରୀ ହିଁ ଭବିଷ୍ୟତରେ ବିଶ୍□ ରାଜ୍ୟ ଅଧିକାରୀ ହୋଇଥାଆନ୍ତି ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***